

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., v právní věci žalobce **občanské sdružení HARD, o.s.**, se sídlem Ostrava-Poruba, Studentská 1770/1 814, zastoupeného JUDr. Jiřím Miketou, advokátem se sídlem v Ostravě, Jaklovecká 1249/18, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Kolářská 13, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 23. 4. 2010, č. j. 2009/59904-424, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 23. 4. 2010, č. j. 2009/59904-424, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.808 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Mikety, advokáta se sídlem v Ostravě, Jaklovecká 1249/18.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR [jehož působnost přešla s účinností od 1. 1. 2012 podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), na Státní úřad inspekce práce, s nímž je nadále jednáno jako se žalovaným dle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.)] ze dne 23. 4. 2010, č. j. 2009/59904-424, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 6. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/113508/09/Pa, kterým byla dle ustanovení § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti žalobci uložena pokuta ve výši 200.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl žalobce dopustit tím, že zprostředkoval zaměstnání cizincům bez povolení, čímž měl porušit ustanovení § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti, neboť měl vydáno pouze povolení ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území České republiky na dobu od 17. 10. 2006 do 16. 10. 2009.

Žalobce uvádí, že nepolemizuje se skutkovými zjištěními, ale nesouhlasí s právními závěry, které učinil správní orgán I. stupně. Namítá, že:

1) není pravdou, že jemu udělená licence znějící jako „povolení ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území České republiky“ jej neopravňuje k tomu, aby jako agentura práce zprostředkoval na území České republiky práci i pro zaměstnance, kteří jsou občany států Evropské unie. Žalobce se domnívá, že státní příslušníci států Evropské unie jsou v zákoně o zaměstnanosti postaveni na roveň občanům České republiky, a proto je s nimi nutno nakládat a chovat se k nim stejně jako k občanům ČR, tudíž jemu udělená licence se vztahuje i na občany států Evropské unie;

2) výrok o výši pokuty byl vydán, aniž by byly zkoumány majetkové poměry žalobce. Nelze zjistit, jakými úvahami se žalovaný a správní orgán I. stupně řídili, k čemu přihlídl. Žalobce považuje výši pokuty za nepřiměřenou;

3) rozhodnutí není řádně zdůvodněno, žalovaný se nevypořádal s převážnou většinou odvolacích námitek, což dle názoru žalobce činí rozhodnutí samo o sobě

nepřezkoumatelným. Správní orgán I. stupně dle žalobce nevymezil okruh důkazů, ze kterých vycházel a neuvedl, jak je hodnotil. Žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač dle žalobce řízení před ním trpělo vadami, které mělo za následek nesprávné rozhodnutí. Pro žalobce je nepochopitelné, jak mohl žalovaný nepřihlídnout k tomu, že u osoby blízké byla provedena kontrola a obdobný postup byl Úřadem práce ve Frýdku-Místku shledán legálním.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, když trvá na svém právním názoru. Co se týče výše pokuty a žalobcova tvrzení, že nebyly zkoumány majetkové poměry žalobce pro účely uložení pokuty, žalovaný s tímto tvrzením souhlasí, současně však uvádí, že ustanovení § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti nestanovuje majetkové poměry účastníka řízení jako kritérium pro udělení výše pokuty, žalovaný tedy neměl povinnost se majetkovými poměry účastníka zabývat. K námitce žalobce týkající se nedostatečného odůvodnění uvedl, že mu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že se žalovaný nevyjádřil k jeho námitkám, když všechny námitky vznesené žalobcem jsou v jeho rozhodnutí velmi podrobně rozebrány a je v nich uveden právní názor žalovaného. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by nevymezil podklady, na jejichž základě správní orgán I. stupně a žalovaný rozhodovali, neboť tyto podklady jsou vyjmenovány konkrétně a žalovaný se k nim podrobně vyjádřil. Co se týče námitky žalobce, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač dle žalobce řízení před ním trpělo vadami, které mělo za následek nesprávné rozhodnutí, tuto žalovaný považuje za nekonkrétní. K námitce žalobce týkající se postupu u „osoby blízké“ v obdobné věci žalovaný uvedl, že předně nerozumí tomu, kdo je touto osobou blízkou u občanského sdružení a dále uvedl, že v žádném případě není vázán postupem svého podřízeného orgánu, konkrétně Úřadu práce ve Frýdku-Místku, a nebyl tak ani povinen provést důkaz spisovou dokumentací Úřadu práce ve Frýdku-Místku.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v době od 18. 2. 2009 do 26. 3. 2009 byla u žalobce, jakožto agentury práce, provedena kontrola dodržování pracovněprávních předpisů. Žalobce je základní článek (organizační jednotka) občanského sdružení Asociace klubů TRIANGL, které jako svoji hlavní činnost deklaruje podporu činnosti talentovaných občanů v oblasti moderní vědy a techniky, péči o nezaměstnané a rozvoj vlastních projektů zaměstnanosti a podporu začínajících podnikatelů a společností. Žalobci bylo rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, Správa služeb a zaměstnanosti, ze dne 17. 10. 2006, č. 2006/59894-41, uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území ČR podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. k) zákona o zaměstnanosti s platností od 17. 10. 2006 do 16. 10. 2009. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce uzavřel v roce 2008 krátkodobé pracovní poměry s deseti zaměstnanci, občany Evropské unie, s trvalým pobytem ve Slovenské republice, kteří v roce 2008 v České republice studovali, a na základě dohod o dočasném přidělení je žalobce přidělil k výkonu práce k jednotlivým uživatelům, čímž porušil ustanovení § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění zjištěných nedostatků uvedených v protokolu a podání písemné zprávy o přijatých opatřeních, a to ve lhůtě do 30. 4. 2009. Žalobce se k protokolu o výsledku kontroly ze dne 27. 3. 2009 vyjádřil tak, že dle jeho názoru se jemu udělené povolení ke zprostředkování zaměstnání vztahuje i na cizince ze zemí Evropské unie. Jiný výklad by znamenal porušení § 3 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a diskriminaci

zaměstnanců z jiných zemí Evropské unie, neboť ti jsou při aplikaci pracovněprávních předpisů a předpisů o zaměstnanosti postaveni na roveň občanům České republiky. Takový výklad by byl v rozporu i s právem Unie, zejména základní svobodou volného pohybu pracovních sil. Stejně tak občané ze zemí mimo Evropskou unii, kteří ke svému zaměstnání na území Česka nepotřebují povolení k zaměstnání ani zelenou kartu, jsou podle žalobců nepřímo postaveni na roveň občanů České republiky. Vyjádření žalobce bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno 4. 5. 2009, tento pak dne 15. 5. 2009 sdělil žalobci, že o námitkách žalobce nebude rozhodovat, neboť byly podány opožděně. Dne 28. 5. 2009 správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem správní řízení z důvodu výše uvedených pochybení na straně žalobce. K tomuto se žalobce vyjádřil tak, že trvá na svém právním názoru, který podrobně odůvodnil, k uvedenému porušení tak nedošlo, a proto nelze vést správní řízení o udělení pokuty, jelikož skutek se nestal. Dne 1. 7. 2009 vydal správní orgán I. stupně výše uvedené rozhodnutí, které odůvodnil tím, že trvá na svém právním závěru, že žalobce zprostředkovával zaměstnání cizincům bez povolení ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, míru zavinění správní orgán vyhodnotil na úrovni vědomé nedbalosti. Co se týče stanovení výše pokuty, správní orgán I. stupně vzal v úvahu skutečnost, že porušení povinnosti nebylo ojedinělé, ale bylo zjištěno u všech deseti kontrolovaných případů a vzal v úvahu vyjádření žalobce, z něhož vyplývá, že opatření k nápravě nepřijal. Dále přihlédl k aktivní spolupráci žalobce při provádění kontroly a výši pokuty stanovil výrazně při dolní hranici sazby zákonného rozpětí, jejíž maximální výše, kterou lze právnické osobě uložit, činí podle ustanovení § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti 2.000.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž setrval na svém právním názoru ohledně svého oprávnění zprostředkovávat zaměstnání i pro cizince, pokud jsou občany Evropské unie, a pokuta mu tak neměla být vůbec udělena. V souvislosti s tímto dále uvedl, že pokutu ve výši 200.000 Kč považuje za likvidační a vyvolá insolvenční řízení žalobce za situace, kdy v roce 2008 měl dle daňového přiznání zisk jen 81.000 Kč a v roce 2009, kdy kontrola proběhla, se tržby žalobce pohybují na úrovni průměrně 40% roku 2008 a rezerva zisku je tak vyčerpána. Žalobce dále uvedl, že odůvodnění výše pokuty považuje za nedostatečné. Žalobce považuje společenskou nebezpečnost tohoto údajného deliktu za velmi malou, ne-li žádnou, neboť je zřejmé, že se nejednalo o žádné hromadné náborů cizinců, ale ojedinělé pracovní poměry občanů Evropské unie, konkrétně Slováků. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného tak, jak je uvedeno výše. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že názor žalobce nemůže respektovat, neboť zaměstnavateli bylo zcela jednoznačně vydáno povolení výslovně pouze ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území České republiky. K nepřiměřenosti výše pokuty namítané žalobcem žalovaný uvedl, že dle jeho názoru správní orgán I. stupně zcela správně posoudil nedodržení příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti pojednávající o zprostředkování zaměstnání cizincům za závažné porušení obecně závazných předpisů, neboť Česká republika má eminentní zájem na legálním pohybu zaměstnanců ze zahraničí na jejím trhu práce, potažmo i území, protože jakékoli porušení těchto norem má negativní dopad na zaměstnávání českých občanů, zejména uchazečů o zaměstnání, a to navíc s ohledem na míru nezaměstnanosti v tak exponované lokalitě, jakou je právě ostravská. V úvahu o výši pokuty byla vzata četnost porušení a taktéž skutečnost, že žalobce se s porušováním dotčených ustanovení zákona o zaměstnanosti nevypořádal. Naopak ve prospěch žalobce bylo přihlédnuto k jeho aktivní spolupráci při provádění kontroly, a proto pokuta při výrazně dolní hranici zákonného rozpětí byla dle názoru žalovaného stanovena v přiměřené výši a jednoznačně tak plní zejména preventivní funkci vedoucí k zabránění dalšího porušování

zákona. Represivní složka pokuty je tedy dle žalovaného v tomto případě zcela potlačena a nelze tudíž hovořit o jejím likvidačním charakteru. Co se týče povinnosti žalovaného při stanovení pokuty přihlídnout i k její přiměřenosti vzhledem k majetkovým poměrům osoby, která se protiprávního jednání dopustila, k tomu žalovaný uvedl, že žádné ustanovení zákona o zaměstnanosti mu takovou povinnost neukládá.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, nikoli však ve vztahu k první stěžejní žalobní námitce vztahující se k rozsahu žalobci vydanému povolení o zprostředkování zaměstnání.

Podle § 3 odst. 2 zákona o zaměstnanosti státní příslušník jiného členského státu Evropské unie (dále jen „občan Evropské unie“) a jeho rodinný příslušník mají stejné právní postavení v právních vztazích upravených tímto zákonem jako občan České republiky, pokud tento zákon nestanoví jinak.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení „rodinní příslušníci občana České republiky, kteří nejsou státními příslušníky České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, mají v právních vztazích upravených tímto zákonem stejné právní postavení jako občan České republiky, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ustanovení § 58 odst. 1 zákona o zaměstnanosti agentury práce mohou provádět zprostředkování zaměstnání na území České republiky nebo z území České republiky do zahraničí a ze zahraničí na území České republiky.

Podle ustanovení § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 3. 2011, povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 3 písm. b) vydává ministerstvo na základě žádosti právnické nebo fyzické osoby o

- a) povolení ke zprostředkování zaměstnání na území České republiky,
- b) povolení ke zprostředkování zaměstnání cizinců na území České republiky, nebo
- c) povolení ke zprostředkování zaměstnání do zahraničí.

Námitka č. 1) žalobce není důvodná, neboť ustanovení § 3 odst. 2 a 3 zákona o zaměstnanosti obecně staví na roveň právní postavení občanů České republiky a státních příslušníků jiného členského státu Evropské unie (dále jen „občané Evropské unie“) a jejich rodinných příslušníků, jakož i rodinných příslušníků občana České republiky, kteří nejsou státními příslušníky České republiky ani jiného

členského státu Evropské unie. Toto ustanovení je ovšem třeba interpretovat tak, že zrovnoprávnění v právním postavení zde uvedených osob s českými občany se vztahuje na veškeré právní vztahy upravené zákonem o zaměstnanosti, ledaže zvláštní ustanovení zákona stanoví jinak. Takovým zvláštním ustanovením ovšem je mimo jiné ustanovení § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, které rozlišuje a) povolení ke zprostředkování zaměstnání na území České republiky; b) povolení ke zprostředkování zaměstnání cizinců na území České republiky; c) povolení ke zprostředkování zaměstnání do zahraničí. Ustanovení § 60 odst. 1 je třeba vykládat v návaznosti na výchozí normu pro činnost agentur práce, totiž § 58 odst. 1 téhož zákona, který rozlišuje, že agentury práce mohou provádět zprostředkování zaměstnání 1) na území České republiky (čemuž odpovídá § 60 odst. 1 písm. a/ a b/); nebo 2) z území České republiky do zahraničí a ze zahraničí na území České republiky (čemuž odpovídá § 60 odst. 1 písm. c/). Pokud zákon o zaměstnanosti v § 60 odst. 1 rozlišuje v rámci zprostředkování zaměstnání na území České republiky dvě kategorie, a sice a) zprostředkování zaměstnání na území České republiky a b) zprostředkování zaměstnání cizinců na území České republiky, pak z tohoto členění nelze dospět k jinému závěru, než že povolení podle písm. a) zahrnuje výhradně občany České republiky a povolení podle písm. b) veškeré cizince, tedy včetně občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků, jakož i rodinných příslušníků občana České republiky, kteří nejsou státními příslušníky České republiky ani jiného členského státu Evropské unie. Pod pojem cizinců ve smyslu § 60 odst. 1 písm. b) je tedy třeba řadit veškeré osoby, které nedisponují státním občanstvím České republiky.

Ze spisové dokumentace je zjevné, že pokud bylo žalobci uděleno toliko povolení ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území České republiky, jednalo se o povolení podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Žalobci naopak nebylo vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání cizinců na území České republiky podle § 60 odst. 1 písm. b), a žalobce tedy nebyl oprávněn zprostředkovat zaměstnání žádné osobě, která nebyla státním občanem České republiky. Žalobce ovšem rozsah povolení nerespektoval a opakovaně zprostředkoval zaměstnávání i cizincům. Činil tak i přesto, že mu byl rozsah povolení zcela nepochybně znám, když v jemu uděleném povolení bylo výslovně uvedeno, že se vztahuje na zprostředkování zaměstnání „českých občanů na území České republiky“. Takový rozsah povolení tedy neponechával žádný prostor k pochybnostem.

Krajský soud naopak shledal v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publikovaného pod č. 2092/2010 Sb. NSS, důvodnou námitku č. 2) žalobce. Nejvyšší správní soud judikoval, že „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.*“ Byť tyto závěry platí v prvé řadě pro

ukládání pokut za jiné správní delikty podnikajícím fyzickým osobám, správní orgány byl povinny zkoumat osobní a majetkové poměry žalobce vzhledem k tomu, že pachatelem je občanské sdružení, které je základním článkem (organizační jednotkou) občanského sdružení Asociace klubů TRIANGL, které jako svoji hlavní činnost deklaruje podporu činnosti talentovaných občanů v oblasti moderní vědy a techniky, péči o nezaměstnané a rozvoj vlastních projektů zaměstnanosti a podporu začínajících podnikatelů a společností.

Správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný byli tedy povinni přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům žalobce navzdory tomu, že zákon o zaměstnanosti osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí (podle ustanovení § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 4. 1. 2012, při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán).

K námitce č. 3) žalobce krajský soud toliko uvádí, že se tímto žalobním bodem nezabýval, neboť tvrzení žalobce obsažená v žalobě jsou pouze v rovině obecné, není patrné, z jakých konkrétních důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Ze žalobních bodů musí být vždy patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.].

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100 Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby poskytnutých do 31. 12. 2012	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do r. 2012	4.200 Kč
1) příprava a převzetí věci		
2) sepis žaloby		
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)		1.008 Kč
Celkem		8.808 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského

soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 4. září 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu